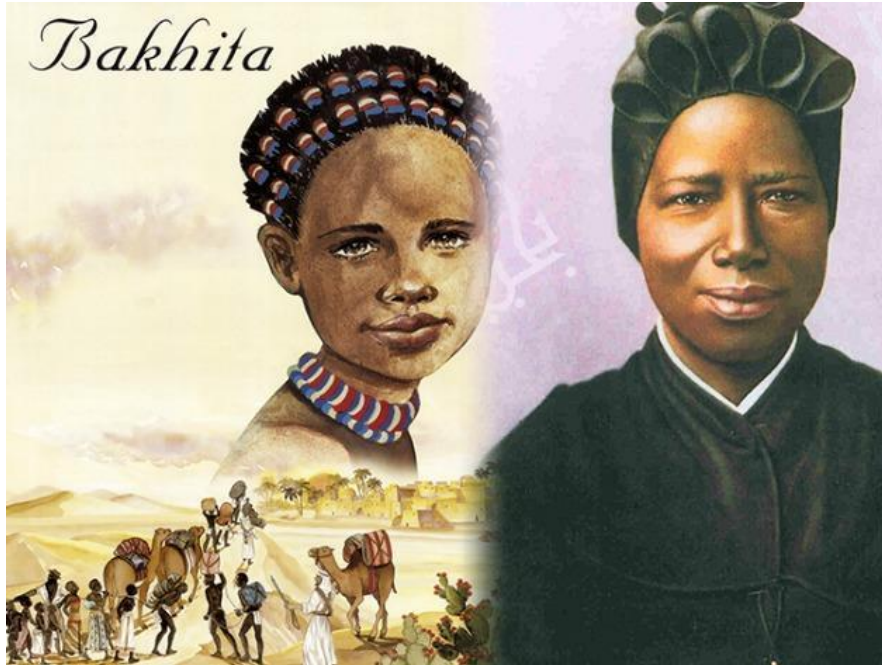

Sv. Josipa Bakhita, spomendan 8. veljače

Josipa (Jozefina) Bakhita rođena je 1868. u Darfuru (Južni Sudan) u bogatoj i uglednoj obitelji. Odrasla je s roditeljima, tri brata i dvije sestre. Jedna od sestara bila joj je sestra blizanka. U devetoj godini života, dok je pomagala roditeljima u polju, oteli su je trgovci robljem i dali joj ime Bakhita (Sretnica). Prodavali su je i preprodavali po tržnicama u mjestima El Obeid i Khartoum. Promijenila je pet vlasnika. Doživjela je brojna poniženja i patnje ropstva, i fizička i moralna. U glavnom gradu Sudana posljednji put ju je kupio kao ropkinju talijanski konzul Callisto Legnani. On je bio drugačiji od dotadašnjih vlasnika, pokazao je poštovanje prema njoj. Njegov prijatelj ju je poveo u Italiju kada se vraćao kući kako bi bila dadilja njegovoj kćeri. Tijekom ropstva bila prisiljena prijeći na islam. Godine 1889. proglašena je slobodnom, u svojoj 20. godini života. U Italiji je prvi put upoznala kršćanstvo te u Veneciji započinje katekumenat. Krštena je 9. siječnja 1890. godine. Uzela je krsno ime Josipa (Jozefina). S krštenjem je počela rasti njezina ljubav prema posvećenom životu. Godine 1896. pridružila sestrama Sv. Magdalene. Od 1902. živi u samostanu u Schiu, na sjeveru Italije. Tijekom 45 godina koje je ondje provela sestra Josipa je radila kao vratarica. Bila je u stalnom kontaktu s ljudima koji su je izrazito voljeli i cijenili. Njezina poniznost, jednostavnost i osmijeh su plijenili pozornost i ljubav svih koji su je okruživali. Poglavarica reda ju je zamolila da napiše sjećanja o svom životnome putu. Godine 1931. izišao je njezin prvi životopis pod naslovom *Čudesna priča*. Posljednje godine života zbog bolesti se mogla kretati tek pomoću invalidskih kolica. Preminula je 8. veljače 1947. Prigodom ukopa tisuće su dolazile oprostiti se od, kako su je nazivali, svoje „crne majke“.

Papa Ivan Pavao II. dne 17. svibnja 1992. proglasio je blaženom te svetom 1. listopada 2000. godine.

Iz Poruke pape Franje za Svjetski dan mira 2015.

Primjer Sv. Josipe Bakhite

U svome "naviještanju istine o Kristovoj ljubavi u društvu", Crkva neprestano čini djela milosrđa nadahnuta istinom o čovjeku. Ona ima zadaću pokazati svima put prema obraćenju, koje nam omogućava promijeniti način na koji gledamo svoje bližnje, prepoznati u drugome, o kome god da se radilo, brata i sestru u čovještvu i prepoznati njihovo duboko dostojanstvo u istini i slobodi. To je jasno svojim životom pokazala Josipa (Jozefina) Bakhita, svetica porijeklom iz regije Darfur u Sudanu, koju su oteli trgovci robljem i prodali okrutnim gospodarima kada je imala devet godina. Ona je kasnije – nakon mnogih bolnih iskustava - postala "slobodna Božja kći" po vjeri življenoj u redovničkom posvećenju i u služenju drugima, posebno slabima i nemoćnima. Ta svetica, koja je živjela na prijelazu s 19. na 20. stoljeće, i danas je uzorna svjedokinja nade za brojne žrtve ropstva i može poduprijeti napore svih onih koji se posvećuju borbi protiv te "rane na tijelu suvremenog svijeta, rane na Kristovu tijelu".

Suvremeni oblici ropstva

„ ... usprkos tome što je međunarodna zajednica usvojila brojne sporazume s ciljem iskorjenjivanja ropstva u svim njegovim oblicima i pokrenula razne strategije za borbu protiv te pojave, i danas su milijuni ljudi – djeca, muškarci i žene svih životnih dobi – lišeni slobode i prisiljeni živjeti u uvjetima sličnim ropstvu.

Tu mislim na brojne radnike i radnice, uključujući maloljetnike, koji su podjarmljeni na raznim sektorima, na formalnoj i neformalnoj razini, od kućanskih poslova do poljoprivrednih radova, od rada u tvornici do rada u rudniku, i to kako u zemljama u kojima radno zakonodavstvo ne zadovoljava ni minimalne međunarodne propise i standarde, tako, što je također nezakonito, u onima u kojima se zakonom zaštićena radnička prava krše.

Pred očima su mi također životni uvjeti mnogih selilaca koji, na svome tragičnom putovanju, trpe glad, bivaju lišeni slobode, oduzimaju im se posjedi ili ih se izvrgava tjelesnom i spolnom zlostavljanju. Tu mislim posebno na one od njih koje se, po njihovu dolasku na odredište nakon veoma iscrpljujućeg putovanja praćenog strahom i nesigurnošću, katkad drži zatočene u nehumanim uvjetima. U mislima su mi oni među njima koje razne društvene, političke i ekonomske okolnosti tjeraju na nezakoniti boravak kao i oni koji, da bi ostali unutar legalnih okvira, prihvaćaju živjeti i raditi u uvjetima nedostojnim čovjeka, osobito kada nacionalna zakonodavstva stvaraju ili omogućuju strukturalnu ovisnost radnika doseljenikâ o poslodavcu, primjerice uvjetujući legalnost boravka ugovorom o radu... Dà, mislim na 'ropski rad'.

Mislim na osobe prisiljene na prostituciju, među kojima je mnogo maloljetnika, kao i na seksualne ropkinje i robove. Mislim na žene prisiljene na udaju, na one koje se prodaje na temelju dogovorene ženidbe ili one koje se poput nekog nasljedstva predaje nekom rođaku nakon muževe smrti a da pritom nemaju prava dati ili uskratiti svoj pristanak.

Ne mogu ne misliti također na one maloljetne i odrasle osobe koje su žrtve trgovine ljudskim organima, prisilnog vojačenja, prosjačenja, ilegalnih radnji kao što je proizvodnja ili prodaja droga ili prikrivenih oblika međunarodnog posvajanja.

Mislim, na kraju na sve žrtve otmice koje u zatočeništvu drže terorističke skupine, koje ih prisiljavaju da se bore na njihovoj strani ili ih drže, prije svega kada je riječ o djevojkama i ženama, kao seksualne robove. Mnogi od njih nestaju, dok ostali bivaju više put prodavani, mučeni, sakaćeni ili ubijani.“

Poticaj i poziv

... želim pozvati sve da, u skladu s vlastitom ulogom i vlastitim odgovornostima, čine djela bratstva prema onima koje se drži u stanju ropstva. Kao zajednica i kao pojedinci moramo se zapitati predstavlja li za nas izazov kada, u svojoj svakodnevici, susrećemo ili se bavimo osobama koje bi mogle biti žrtve trgovine ljudima ili kada smo u iskušenju da kupujemo robu za koje postoji opravdana sumnja da je proizvedena izrabljivanjem ljudi. Neki od nas, zbog ravnodušnosti, ili financijskih razloga, ili zbog zaokupljenosti svakodnevnim brigama, zatvaraju oči pred tim. Drugi, naprotiv, odluče učiniti nešto pozitivno, uključiti se u udruge civilnoga društva ili činiti male svakodnevne geste – koje imaju veliku vrijednost! – poput upućivanja jedne riječi, pozdrava ili osmjeha. To nas ništa ne stoji ali može dati nadu, otvoriti put i promijeniti život drugoj osobi koja ima ilegalni status, a može također promijeniti naš vlastiti život u odnosu na tu stvarnost.

Moramo prepoznati da se suočavamo s globalnom pojavom koja nadilazi nadležnosti samo jedne zajednice ili države. Da bismo je iskorijenili potrebna je jedna mobilizacija koja se po svojim razmjerima može usporediti s veličinom same te pojave. Zato upućujem žurni apel svim muškarcima i ženama dobre volje, i svima onima koji su izravni ili neizravni, uključujući tu i najviše institucionalne razine, svjedoci rane suvremenog ropstva, da ne postanu sudionici toga zla, da ne okreću pogled pred trpljenjima svoje braće i sestara u čovječstvu, koji su lišeni slobode i dostojanstva, već da imaju hrabrosti dotaknuti Kristovo trpeće tijelo koje je vidljivo na bezbrojnim licima onih koje on sam naziva "moja najmanja braća" (Mt 25, 40.45).

Znamo da će Bog svakoga od nas pitati: "Što si učinio za svoga brata?" (usp. Post 4, 9-10). Globalizacija ravnodušnosti, koja danas opterećuje živote mnoge braće i sestara, traži od svih nas da postanemo tvorci nove globalizacije solidarnosti i bratstva, koja im može dati novu nadu i pomoći im da hrabro kroče usred problemâ našega doba kao i nove obzore koje ono nosi sa sobom i koje Bog stavlja u naše ruke.